

פרטים הוא עליבותו וחוסר המיקצויות שלו, החזרות על עצמן מדי שנה. הוזהר המאפיין את הפסטיבל, נעדר לחלוטין מבימת הטקס, האמור להביא את האירוע לשיאו.

אשף

אשליות

צרפתים מנסים להתחרות ביאוסקר, ובכל שנה מביאים לכאן צבא של כוכבים לחלוקת הפרסים בערב הסיום. לצורך זה היו כאן רייצ'ארד גיר ורוונה ארקט, קתרין רנב וריבקה דהימורניי. ואף על פי כן, החוככנות של הטקס מוכיחה שוב כי עם כל הכבוד לשיק הצרפתי — הוזהר המיקצועי שייך רק להוליווד. רק האמריקאים עושים זאת כהלכה. מבחינה קולנועית, קשה לדעת מי מהסרטים יזכה לחיינצח ומי יכניס ליכיסו של המפיק את המצלצלים המיקוים. יצירות מופת, כידוע, אינן מתגלגלות ברחובות, והופכות לגדירות יותר ויותר כשבכל העולם מנסים לקלוט לטעם הרחב ביותר של הקהל. הטלוויזיה היא משקיע חשוב בסרטים, שגם קובע את דמיזונם המפליא של סרטים רבים זה לזה, כאחים תאומים. אבל, יחסית, היו השנה כקאן סרטים מעניינים בכמות עצומה. היה מה לראות, אפילו אם לא תמיד השמות הגדולים עמדו מאחורי הסרטים הגדולים. אחד הנסינות היותר מעניינים נעשה עליירי וים (פאריס טכסט) ונדרס בסרט על כנפי התשוקה, שצור למ הפליא עליירי אנרי אלקן. ונדרס עורך מסע על פני ברלין, כשגיבוריו הם שני תאומים, כאילו היו התגשמות שני חלקיה של ברלין, השייכים למעשה ליישות אחת.

הנאה אסתטית וריגשית הוא סרטו החדש של פרידריקו פליני אינטרוויו, המתאר ביקורו של צוות טלוויזיה יפאני בצ'ינה צ'יטה, עיר-הסרטים של רומא. והראיון שהוא עורך עם פליני, המשחק את עצמו. הסרט, שהוא כולו מחווה לקולנוע בכלל ושל פליני לעצמו (יש המאשימים אותו בנרקרסיום), מוכיח שוב שפליני הוא קוסם ואשף-אשליות מושבע.

יש בקרט זה כמה מעמדים שקשה לשכוח אותם. אחד מהם הוא ביקורם של מארצ'לו מאסטרויאני ופליני אצל האלילה מימים עברו, של דולצ'ה ויטה — אניטה אקברג האגרית. זהו ביקור נוסטאלגי הסוחט דימעה מעינה של החוככת, שאפילו אם במציאות היא אלילה מזרקנת, הרי עריין היא אחת הנשים המופלאות במיתולוגיה של הדמנים המודרניים.

סצינה אחרת: אוטובוס עמוס בשדה קנים מאופרים ולבושים לצילומים חולף דרך האולפנים, על פני אינדיאנים דימיוניים ומפלימים אדירים, כאילו היו אלה נופים אותנטיים. סצינה זו מעוררת הערצה לבימאי היודע להעביר את תחושת החלום, הגדולה מן החיים, לצופי הקולנוע שלו. מעמד הפתיחה של הסרט באישון-לילה, כי אילו היתה זו תחילתה של תעלומה מותחת, הוא פנינה בפני עצמו.

מלבד פליני ונדרס, טאוויאני ורווי, ונוסף על השמות האחרים שכבר רווח עליהם ושטרטירהם כמעט כולם יגיעו בקרוב לישראל, היה הקולנוע הבריטי מלך בקאן. שמות כמו פטר גרינוואי ודייוויד לילנד, שאת סרטיהם ביטנו של ארכיטקט (גרינוואי) והלוואי והיית כאן (לילנד) אהבו המבקרים מאוד, ואין ספק שיהיו גם הכיבי הקהל. היו עוד שמות בריטיים שייזכרו בעיקר בגלל המיומנות המיקצועית שלהם, גם אם לא יירשמו באותיות והב באמנות הקולנוע. אין זה קולנוע גדול, אבל זה קולנוע טוב.

אשר לגילויים חדשים — כאן יש בצורת מדאיגה. אין סרטים גדולים באמת. אין חוויות עמוקות כמו שואה או סנסציות מדהימות כמו הזלילה הגדולה. לא התגלתה אף ברייז'ט כארדו חדשה, וטרם נמצא יורש לפליני. אבל מי אמר שהחיים מתקיימים על גזעים גדולים בלבד? והרי הקולנוע הוא, בסופו של דבר, ראיי החיים.

הדונות של תל-ברוך

חוף תל-ברוך, מצפון לתל-אביב, הפך מזמן לתופעה לאומית: עיד הזונות והזונים, שבה מתרכזת פעילות מינית במשך כל שעות היום והלילה. צוותי "העולם הזה" מגישים דוח על חיי החוף במשך יממה שלמה אחת: מי הזונות, מי הלקוחות, מה המחירים, מה מתרחש מתי, מהם ההיבטים הבריאותיים, הכלכליים, הפסיכולוגיים, החברתיים והמישפחתיים

המכונת והזונה הוורודה חוזרת לכיביש.

בהכנת דוח זה השתתפו זוהר אהליאב, אילנה אלון, רונית אנטלר, שולמית יריב, שי כרם, שרה ליבוביץ.

לוורודה מכונת גדולה. אחרי שיחה קצרה היא עולה למכונת. הנהג, כמו הוורודה, ממהרים לסיים את העניין. בשולי הכביש, אפילו אינם מתרחקים פנימה, אל גבעות-החול, עושה הנהג את מה שעושים ברד-כלל במיקרים כאלה. אחרי חמש דקות נפתחת דלת

שמש ביישנית מכבצת מבעד לענני הבוקר. הזונה הוורודה אינה מגלה אף לא שמץ של ביישנות. היא צועדת לאורך הכביש בעצבנות. מנפפת בידיה לנהגים, קורצת, מזמינה ארבת בתנועות-ריאש. רבע שעה לפני 10 נעצרת בסמוך

09.00

שעה

שלוש זונות ממתנות ללקוחות. שתיים כבגדים לבנים. אחת לבושה בחולצה הרוקה בצבע ורוד מוזעזע ובמכנסיים קצרים, שחורים.